

POSTANOWIENIE

Dnia 13 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z powództwa D. J.

przeciwko P. [...] w K. S.A.

o zadośćuczynienie w związku z mobbingiem ,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 13 stycznia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 25 listopada 2014 r., sygn. akt III Pa [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, bez obciążania skarżącej kosztami zastępstwa procesowego strony pozwanej w postępowaniu kasacyjnym,

2. oddala wnioski pełnomocnika z urzędu skarżącej o przyznanie mu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K. III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 25 listopada 2014 r. oddalił apelację powódki D. J. od wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 9 lipca 2014 r., oddalającego powództwo skierowane przeciwko pozwanemu P. [...] w K. S.A. o zadośćuczynienie „w związku z mobbingiem”, a ponadto Sądy obu instancji orzekły o przyznaniu pełnomocnikowi z urzędu powódki należne mu koszty nieopłaconej pomocy prawnej. W sprawie tej Sądy obu instancji zgodnie oceniły zebrany w sprawie materiał dowodowy, z

którego wynikało, że okoliczności odczuwane przez powódkę jako mobbing pozwanego pracodawcy nie miały cech, rozmiaru ani natężenia wymaganych tak dokonanej ich kwalifikacji prawnej, która spowodowała negatywny ich osąd na gruncie kodeksowej definicji mobbingu z art. 94³ § 2 k.p. W szczególności subiektywne odczucia powódki wynikały „z nadmiernej wrażliwości pracownika” i „nie miały na celu jej poniżenia ani obrażenia”, a „mobbing to coś więcej niż tylko zła atmosfera w pracy, okazjonalne niesprawiedliwe traktowanie czy złośliwa plotka”.

W skardze kasacyjnej od punktu I i II zaskarżonego wyroku pełnomocnik z urzędu skarżącej zarzucił naruszenie przepisów prawa procesowego: 1/ art. 378 w związku z art. 217 i 227 k.p.c. przez niewyjaśnienie przez Sąd pierwszej instancji wszystkich istotnych okoliczności sprawy oraz oddalenie wniosku o uzupełniające przesłuchanie skarżącej „na ostatniej rozprawie przez co strona nie mogła odnieść się do całokształtu materiału dowodowego”; 2/ art. 378 w związku z art. 233 k.p.c. przez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego; 3/ art. 378 w związku z art. 328 k.p.c. ze względu na braki uzasadnienia, co „uniemożliwia kontrolę prawidłowości rozstrzygnięcia”, a ponadto naruszenie prawa materialnego - art. 94³ § 2 k.p. przez jego niezastosowanie w okolicznościach sprawy, w której przełożony skarżącej wydawał jej polecenia „podniesionym głosem”, zarzucał nieudolne wykonywanie pracy „mimo braku podstaw”, używał słów wulgarnych i groził „usunięciem z pracy w sytuacji wystąpienia u pracownika czasowej niezdolności do pracy” lub zwracał się „w sprawach nie dotyczących obowiązków pracownika”. Autor skargi kasacyjnej wniósł o przyjęcie jej do rozpoznania „z uwagi na fakt, iż jest oczywiście uzasadniona”, wskazując na pominięcie „faktu naruszenia procedury przez Sąd pierwszej instancji”. W konsekwencji domagał się uchylenia kontestowanego wyroku w zaskarżonej części i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w K., ewentualnie zmiany zaskarżonego wyroku i zasądzenia „całości żądanej przez powoda kwoty, a także „zasądzenia” od Skarbu Państwa na jego rzecz kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skarżącej w postępowaniu kasacyjnym, które nie zostały opłacone w żadnej części, ponadto zasądzenia „od uczestnika na rzecz wnioskodawcy kosztów procesu” i

ponownie zasądzenie na rzecz pełnomocnika powódki „kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu nie opłaconej w żadnej części”.

W odpowiedzi na skargę pozwana wniosła o jej oddalenie i zasądzenie od skarżącej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu kasacyjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Ułomnie skonstruowana, a przez to oczywiście bezzasadna skarga kasacyjna nie mogła być przyjęta do merytorycznego rozpoznania. Jej polemiczne zarzuty proceduralne i to skierowane głównie przeciwko naruszeniu procedury przez Sąd pierwszej instancji, który zresztą szczegółowo i wnikliwie ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy, usuwały się spod rozeznania kasacyjnego stosownie do dyspozycji art. 398³ § 3 k.p.c., który wyraźnie stanowi, że podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. W konsekwencji polemiczne proceduralne zarzuty kasacyjne wykluczały możliwość i potrzebę ustosunkowywania się do odmiennych twierdzeń faktycznych skarżącej oraz dokonywania oczekiwanej przez nią oceny dowodów na gruncie wiążących i miarodajnych dla Sądu Najwyższego ustaleń faktycznych, które zostały przyjęte za podstawę zaskarżonego wyroku już dlatego, że w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne powoływanie nowych faktów lub dowodów (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) ani ich ponowna weryfikacja prawna (art. 398³ § 3 k.p.c.), zwłaszcza oparta na polemicznej ocenie skarżącej.

Chybione i bezpodstawny był zarzut naruszenia art. 328 k.p.c. i to bez wskazania jego konkretnej jednostki redakcyjnej (paragrafu), tym bardziej że kontestowane uzasadnienie stanowiło dopuszczalne wszechstronne powielenie i ocenę prawną zebranego w sprawie materiału dowodowego przez Sąd pierwszej instancji, które podzielił Sąd drugiej instancji w sposób, który w żadnym razie nie uprawniał do postawienia wniosku o rzekomej oczywistości wniesionej skargi kasacyjnej. Tak kwalifikowana wada powinna być bowiem widoczna *prima facie*, tj. razu i bez potrzeby wnikania w istotę sprawy lub bez potrzeby ponownej weryfikacji odmiennych twierdzeń skarżącej lub polemicznej oceny dowodów i ustalania

okoliczności, które w ocenie skarżącej nie zostały należycie wyjaśnione. W konsekwencji Sąd Najwyższy uznał, iż skarga kasacyjna oparta na twierdzeniu o jej rzekomej oczywistości nie potwierdziła takiej kwalifikowanej wady zaskarżonego wyroku, nie wspominając o co najmniej nieczytelnym wniosku o zasądzenie „od uczestnika na rzecz wnioskodawcy” kosztów procesu oraz o „podwójnym żądaniu” zasądzenia na rzecz pełnomocnika skarżącej kosztów pomocy prawnej w postępowaniu kasacyjnym, które w sprawie nie przysługują za udzielenie nieprofesjonalnej pomocy prawnej w postaci „ułamnej” skargi kasacyjnej.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c, oddalając wnioski pełnomocnika z urzędu skarżącej o przyznanie kosztów nieprofesjonalnie udzielonej pomocy prawnej, bez obciążania skarżącej kosztami zastępstwa procesowego strony pozwanej (art. 102 k.p.c.), bo ta uzyskała wystarczające istotne koszty zastępstwa procesowego w postępowaniach przed Sądami pierwszej i drugiej instancji.